

Gill Sims

PROČ

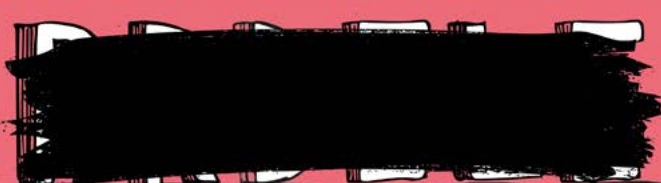
JE MÁMĚ

VŠECHNO

U

!

motto

Deník děsné
matky

Proč je mámě všechno u ***!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Gill Sims

Proč je mámě všechno u *! – e-kniha**
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Gill Sims

PROČ

JE MÁMĚ

VŠECHNO

U !

Deník děsné
matky

Praha 2020

Přeložil Jakub Chodil

Originally published in the English language
by HarperCollins Publishers Ltd. under the title
*Why Mummy Doesn't Give A ****!* © Gill Sims 2019

Gill Sims asserts the moral right to be identified as the author
of this work.

Translation © 2020 Albatros Media a. s. translated under licence from
HarperCollins Publishers Ltd

Translation © Jakub Chodil, 2020
Jacket design © HarperCollins Publishers Ltd 2019
Jacket illustration © Tom Gauld / Heart Agency

ISBN tištěné verze 978-80-267-1818-5
ISBN e-knihy 978-80-267-1833-8 (1. zveřejnění, 2020)

Věnování
Pro Ronu... pohromu

LEDEN

Středa 3. ledna

První den v práci po Vánocích a Novém roce se vždycky docela táhne. Organismus je najednou v šoku z toho, že existuje i jiné jídlo než toblerone, čokoládové bonbony a sýr, a lidé se opět blbě tváří na to, když začnete s bílým vínem ve dvě odpoledne. A co teprve když si vzpomenete, že jste fungující dospělý s důležitou prací a oblečením bez elastického pasu. První den zpátky v práci je ještě o to menší odvaz, když po něm následuje vaše první návštěva vztahové poradny. Letošní Vánoce by se s klidem daly označit za „napjaté“.

Christina, naše poradkyně, dostala celou řadu doporučení. No, Debbie z lidských zdrojů z práce mi řekla, že Christina zachránila její sestře manželství poté, co vyšlo najevo, že sestřin manžel si to rozdává s učitelkou jejich dvojčat už od té doby, co nastoupila do základky. Když se mu na to přišlo, dvojčata studovala už desátým rokem a zároveň se ukázalo, že manželka vzrušovalo, když dostával na zadek a byl přitom upatlaný od lepidla a třpytek (proto to nadšení pro učitelku základní školy, která má k takovým věcem snadný přístup), takže jsem si myslela, že pokud Christina dokáže zamávat svou kouzelnickou hůlkou a rozlousknout *tenhle* oříšek, pak nás se Simonem zvládne spravit jakbysmet – bude to v podstatě úplná zíváčka!

Přece jen se nevyonořily žádné prazvláštní sexuální choutky. Nepodvedl mě se ženskou, které jsem koupila hromadu hrnků s nápisem *Nejlepší učitelka na světě* nebo lahví vína,

s někým, proti komu jsem seděla, zatímco mi vysvětlovala, jak je důležité, abych četla svým drahým robátkům každý večer před spaním, a přitom jí na nočním stolku dřepěla kopie penisu mého manžela v životní velikosti, vymodelovaná ze zbytků hlíny po výrobě dárků na Den matek a ozdobená jeho oblíbenými třpytkami, no ne? Chci říct, když se na to podíváte s odstupem, skutečnost, že si stříhl číslo s nějakou sexy sešnoritou, kterou potkal na služební cestě v Madridu, nebyla *tak* hrozná, co? Nebo to aspoň mohlo být o dost horší.

Pořád si to opakuju. „Hlavu vzhůru! Mohlo to být daleko horší!“ Mohl mít zálibu v převlékání se za Ann Widdecombeovou. Mohl taky mít choutky klátit nějakou krávu převlečenou za Ann Widdecombeovou (vážně si nejsem jistá, co z toho by mě znepokojovalo více). Mohl jít ve stopách dokonalého tatky dokonalé Lucy Atkinsonové, který dal Lucyině dokonalé máti košem a utekl jí za její nerozlučnou kamarádkou, Fionou Montagueovou. Lucyina máti teď musí Fioně (kterou jsem nikdy neměla ráda, protože je strašně namyšlená a vždycky se trochu moc snažila – i když se zřejmě její snaživost Lucyinu dokonalému tatkovu líbila, ačkoli ten děsně ztloustl, co se k ní nastěhoval, očividně do sebe cpe jeden zatracený cupcake za druhým, které Fiona neustále peče a pořád je dává na Instagram) každé ráno čelit u školních bran. Jistě, naše děcka jsou už teď na střední a do školy je tam a zpátky nikdo nevodí, takže bych se s ní asi stejně potkávat nemusela. A Simon nemá sladké pečivo rád.

Na druhou stranu to ale *bylo* docela dost špatné. Když mi to Simon před pár měsíci oznámil, měla jsem pocit, jako kdyby mě někdo praštil do břicha. Doslova mi tím vyrazil dech. Dodnes nevím, co ho přimělo mi to prozradit. Výčitky svědomí, tvrdil.

Už dříve jsem slyšela lidi mluvit o „víru emocí“, ale nikdy jsem upřímně nechápala, co to znamená, dokud jsem se divo-

ce nezmítala mezi vztekem a zoufalstvím a opravdu pořádnou chutí ho zabít, a potom jsem procházela obdobími klidu, během nichž jsem sama sebe přesvědčovala, že jsme rozumní dospělí se dvěma dětmi, že jsme spolu už pětadvacet let, plus minus, milujeme se a budeme schopni tohle překonat – a pak začal celý koloběh od začátku. Bylo mi tak špatně, že jsem nedokázala tři dny jíst, což se mi ještě nikdy nestalo. U mě obvykle po čase naplněném silnými emocemi následuje chvíle nezastavitelného žraní na zklidnění nervů. Zhubla jsem skoro pět kilo, takže to je fajn. Člověk se musí dívat na tu světlou stránku.

Po několika týdnech, kdy se Simon tvářil jako zpráskaný pes a pořád se omlouval a kdy mi došlo, že mě vztek opravdu neopouští, a kdy všechny naše pokusy probrat věci jako dva dospělí obvykle skončily tím, že jsem na něj řvala něco o tom, jak mu urvu koule, pokud mi ještě jednou zkusí vysvětlit, jak to nic neznamenalo, protože *jestli* to nic neznamenalo, tak proč to ksakru vůbec dělal, a ano, jo, já vím, že to byl „jen sex“, ale nemá on pocit, že to je zatraceně velký nic?! No, bylo jasné, že se sami nikam nedostaneme a že možná potřebujeme nějakou profesionální pomoc.

Zaslechla jsem Debbii z lidských zdrojů, jak zdělavě opěvuje zázrak, kterým je Christina (tehdy taky popisovala falic-kou ozdobu z modelovací hlíny), a diskrétně jsem ji poprosila o Christininu číslo – „pro kamarádku“, samozřejmě, protože Debbii se neříká nic, o čem nechcete, aby to věděla celá kancelář. Tahle její vlastnost má své výhody, třeba když chcete, aby se něco rychle rozšířilo – máte jistotu, že když Debbii něco prozradíte a zdůrazníte, že je to „vysoce důvěrné“, každická osoba v budově se o tom do konce šichty dozví.

Simonovi se k ní zpočátku nechťelo, vrčel jako správný Brit, že budeme „prát špinavé prádlo na veřejnosti“ a že je to „vý-

mysl postmoderní doby“, ale souhlasil, že to zkusíme, pokud to znamená, že už nebudu tolik křičet. Takže jsme šli.

Simonovi se celé poradenství po úvodní hodině překvapivě zalíbilo. Myslím, že se mu zamlouvalo, když Christina jako první věc prohlásila, že tam není od toho, aby na někoho svalovala vinu nebo vyjadřovala názory, kdo je v právu a kdo ne, ale jen aby fungovala jako prostředník a poskytla nám bezpečné místo, kde můžeme mluvit, aniž by nás kdokoli kritizoval. Simona taky nadchlo, že Christina nedovolovala, aby se u ní v kanceláři křičelo, takže se tak dočkal jednou týdně hodiny klidu.

Osobně mi přišlo, že jsou to všechno pěkný kecý. Na sto procent jsem doufala, že ho *pořádně* zkritizuje, svalí na něj vinu, vynadá mu, jaký je mizera, a postaví se na mou stranu. A pak mohla pro Simona stanovit nějaký vhodný trest, aby se mohl kát ze svých hříchů a my se mohli posunout ve svých životech kupředu, až tedy Simon splní jakousi manželskou formu veřejně prospěšných prací – jako třeba, já nevím, mohl by do konce našich životů zehlit prádlo, navždy měnit role toaletáku na záchodě a být postaven na pranýř a zbičován. Něco na ten způsob.

Místo aby souhlasila, že Simon je lidský odpad a že než to necháme celé za sebou, bude muset trpět, Christina prohlašovala věci jako: „Hmmm. A jaký jste z toho měl pocit?“

Dnešní sezení probíhalo jako vždycky – Simon dokázal překvapivě dobře klábosit o tom, jak se cítil, hlavně o tom, jak se cítil díky své španělské seňoritě („Naživu. Žádaný. Jako kdyby na mně někomu záleželo!“). Já s tím měla o něco větší potíže...

„Hmmm. Jaký máte pocit z toho, že se takhle Simon cítí, Ellen?“

„Dobrej! Mám *dobrej* pocit! Úplně v pohodě!“ zasyčela jsem skrze zatáté zuby, protože Christina nedovolovala křik ani

nadávky, takže jsem nemohla zaječet: „*Mně* na tobě záleželo, ty necitelnej bastarde. Chtěl ses cítit žádaný, no, hádej, jak jsem se asi cítila *já*? Ale mně se podařilo nevlízt do postele s někým jiným, *vid’?* *Já* dodržela své manželské sliby, i když jsem mohla mít sex se spoustou jiných lidí, kdybych *chtěla*, ale *já* nechtěla, protože NEJSEM KRÁVA, a ty teď čekáš, že mi tě bude *líto*? A taky, na to, že to ‚nic neznamenaló‘ mi přijde, že se z toho cítíš dost podělaně výjimečně. A pak taky – TY PAAAARRRCHANTEEE!“

Pak Christina pronesla: „Cítím z vás hodně vzteku, Ellen.“

„Ne ne,“ vycenila jsem v úsměvu zuby. „Ne ze mě!“

„Myslím, že jste sem dneska přišla se spoustou vzteku, Ellen. Chcete si o tom promluvit?“ usmála se Christina, zatímco Simon moudře přikyvoval a *já* kypěla, protože jsem *samo-zřejmě* přišla se spoustou podělaného vzteku. Kdybych nebyla našťvaná a zlomená a zničená, tak bychom tam ksakru ani nebyli.

Není celým smyslem tohohle cirkusu, aby mi Christina pomohla se toho vzteku *zbavit*, ne mu přidávat? Sedmdesát liber na hodinu, jen aby mi řekla, že jsem našťvaná? Po našem prvním sezení jsem si krátce pohrávala s myšlenkou, že se přeškolím na manželskou poradkyni, akorát doopravdy dobrou, takovou, která místo aby říkala „Jaký jste z toho měla pocit?“ a tvrdila, že není její práce svalovat na někoho vinu, by říkala „No, to je docela na hovno, co?“ a „Váš manžel je kolosální blb!“. V tom bych byla výborná. Simon mi vysvětloval, že to není smyslem poradenství, a kdyby lidé stáli o takové názory, stačilo by jim jít na weby pro matky.

Něco se ve mně konečně zlomilo. Možná to bylo pomýšlení na všechny ty boty, které jsem si mohla koupit, kdybych neplatila Christině sedmdesát liber, aby mi řekla, že jsem poněkud podrážděná.

„Překvapuje vás to, že mám vztek?“ zavrčela jsem. „Vždycky je všechno o Simonovi. Co chce *Simon*. Jak se cítí *Simon*. Co potřebuje *Simon*. Komu záleží na tom, co chci já? Komu záleží na tom, co já cítím? Nikomu. Pořád jenom mluvíme o tom, jak se cítí *Simon*.“

„No, ptám se vás v jednom kuse, jak se cítíte, a vy vždy odpovídáte ‚Dobře‘,“ podotkla Christina zlehka.

„No, jasně že se necítím dobře!“ zakvílela jsem. „Můj manžel si to rozděl s někým jiným a moje manželství je v troskách. Proč byste si myslela, že se cítím *dobře*?“

„Ale já si to nemyslím,“ odpověděla Christina. „Proto se vás také pořád ptám, jak se cítíte. To *vy* mi stále opakujete, že se cítíte ‚dobře‘ a odmítáte přiznat jakýkoli vztek nebo zármutek. Pokračujte.“

„Simon říká, že se cítil nežádaný a opomíjený. No, nenapadlo ho, že se já třeba cítila stejně? Že se pořád cítím stejně, jenom milionkrát hůř? On dostal někoho, kdo mu dal pocit, že je ‚žádaný‘, trochu vzrušení, povyražení a nějaký španělský sex, a co dostala já? Nic. On si užil a já se přes to mám prostě přenést, jako kdyby se nic nestalo. A jsem stále s chlapem, který si mě ani nevšimne, natož aby mi dal ten pocit, že jsem *žádaná*.“

„Já si tě všímám,“ ozval se Simon ukřivděně.

„Ne, nevšímáš,“ vyrazila jsem ze sebe zoufale. „Ani mě už nevidíš. Jsem prostě *tam*, jako kus starého nábytku. Nevšímáš si, jak vypadám, nevšímáš si, co dělám, rozhodně si nevšímáš, jak se cítím.“

„*Všímám* si, jak vypadáš,“ trval na svém Simon.

„Nevšímáš. Je jedno, jak hezky jsem oblečená, nikdy si nevšimneš, nikdy nic neřekneš, nikdy mě nepochválíš. Když se zeptám, jak vypadám, pořád jenom čumíš do iPadu a jen zamručíš ‚Vypadáš dobře‘ – a to je celý.“

„No, vypadáš dobře. Vždycky vypadáš dobře. Co chceš, abych ti řekl?“

„Simone, vypadáš dobře“ znamená „ano, vypadáš v pohodě, nemáš sukni zastrčenou v kalhotkách, nemáš v zubech kusy špenátu, neuděláš mi ostudu, když takhle vylezeš z domu.“ Nevšimneš si, když si upravím vlasy nebo když mám nové šaty nebo když si dám na sobě trochu víc záležet. Nutíš mě prosit i o to pitomý, vypadáš dobře!“

„Nedošlo mi, že je to tak velký problém. Omlouvám se. Už ti nebudu říkat, že vypadáš dobře.“

„Pochval mě nějak. Teď hned, do toho. Řekni o mně jednu hezkou věc.“

„Tohle je velice dobré,“ vydechla Christina.

„Ehmm.“ Simon se hluboce zamyslel. „Už vím. Vaříš ty nejlepší lasagne, co jsem kdy jedl.“

Nevěřičně jsem na něj zírala.

„Lasagne? Jako fakt? LASAGNE? To je ta nejvýznamnější, nejpamatnější, NEJHEZČÍ věc, která tě o mně napadla? Podělaný LASAGNE?“

„No, zaskočila jsi mě a ty jiné věci, co mě napadly, nemůžu říkat tady.“

„Takže lasagne. To ze mě zbylo. Po pětadvaceti letech spolu jsi se mnou jen kvůli mým lasagním?“ křičela jsem.

„Ellen, musím vás požádat, abyste nezvedala hlas,“ řekla Christina tím svým otravně klidným způsobem.

„Ach, pardon. Pardon. Nechci tady *vyvádět* nebo tak. Ale opravdu, Christino, říkáte mi, že mám vztek, a překvapuje vás, že ho mám, když mi povídá věci jako tuhle?“

„Ellen, víte, že tu nejsem od toho, abych se přidávala na něčí stranu. Tohle není o mně – je to o vás a Simonovi. Simone, jaký máte pocit z toho, že Ellen říká, že už si jí nevšímáte?“

„Myslím si, že je to od ní pěkně pokrytecké, protože ona si

mě taky nevšímá,“ ohradil se Simon. „Neví, kdo jsem, neví, co chci od života, neví, co mě zajímá nebo vzrušuje –“

„Zřejmě spíš tapas než lasagne,“ zabručela jsem.

„Ellen, budu vás muset požádat, abyste Simona nepřerušovala. Nechte ho prosím mluvit,“ ozvala se Christina. Schůzky s Christinou jsou jako nechat se komandovat zatracenou chůvou v akci. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby mě jednoho dne postavila za trest do kouta.

Simon pokračoval: „Chceš udržet rodinu pohromadě. Nechceš posílat děti o víkendech sem a tam mezi různými domovy, představovat jim nevlastní rodiče, používat je jako pěšáky ve hře jejich rodičů, jako se to stalo tobě. A myslím si, že hlavní důvod, proč tu jsi, jsou děti, chceš se pokusit je toho ušetřit, nejsi tady, protože chceš aktivně být se *mnou*. Říkáš, že tě nevidím. No, ty zase nevidíš mě. Mohl bych být kdokoli. Anonymní otec a manžel ve tvém životě, od kterého potřebuješ, aby udržel věci pohromadě.“

„Je to lepší než hospodyně, kuchařka a chůva, za které mě máš ty,“ namítla jsem.

„Ellen, tohle je naposledy, kdy vás žádám, abyste nepřerušovala,“ oznámila Christina. „Pokud to uděláte ještě jednou, budu vám muset dát žlutou kartu.“

Probodla jsem ji očima. Ona mě taky. Bylo úplně jasné, že „žlutá karta“ je prostě jen dospělou verzí stání v koutě. *Simonovi* nikdy nehrozila žlutou kartou. Bylo znát, že ho má radši než mě, nebylo to *fér*. Napůl jsem čekala, že se ke mně skloní, pohlédne mi přísně do očí a pohrozí mi, že bude počítat do tří, tak ať koukám přestat zlobit.

„Ani si nejsem jistý, jestli mě pořád miluješ, Ellen,“ prohlásil Simon a teatrálně si povzdechl. „A kvůli tomu nevím, jestli pořád miluju já tebe. Já prostě nevím.“

Otevřela jsem pusou, abych na to reagovala – kašlu na tvou

žlutou kartu, Christino –, ale vtom se ozvala: „A jéje, toto sezení bylo velmi přínosné, ale obávám se, že nám vypršel čas!“

Takže ty vyrušovat můžeš, Christino?

Omámeně jsem na sebe hodila kabát a odešli jsme z Christininy kanceláře. Venku na ulici mě zasáhl do tváře ledový vzduch jako facka mokrým hadrem a přivedl mě zpátky do reality.

„Tak ty už mě nemiluješ?“ zavrčela jsem. „K čemu tohle celé bylo, pokud mě už nemiluješ? Proč jsi mě nutil tímhle projít?“

„Nedělej scény, Ellen, ne na ulici!“ vyhrkl Simon rychle. „Pojď“, dodal a zatáhl mě do baru vedle Christininy poradny. „Dáme si skleničku.“

„To je fakt všechno, čeho se bojíš? *Scény na ulici*? Stejně musíme zpátky za dětmi,“ namítla jsem.

„Půl hodiny navíc ještě vydrží. Musíme si promluvit.“

„*Ted* jsme mluvili. Všechno jsi dost jasně vysvětlil. O čem chceš ještě mluvit?“

„Dobře, *já* si musím promluvit *s tebou*.“

Byl to moc pěkný bar. Byly v něm pohodlné boxy a měkké světlo, za normálních okolností bych hned myslela na to, jak by se bezvadně vyjímal na Instagramu. Simon mi objednal sklenici vína a posadil se vedle mě.

„Takhle to dál nejde,“ začal. „Úplně tě to ničí. Nemůžu v tom už pokračovat.“

„Ty nemůžeš pokračovat? Takže i přesto, že člověk, který mě má vždy podporovat, který mi nikdy nemá ublížit, i přesto, že mi tenhle člověk v podstatě zlomil srdce a nechal mě zničenou, tak se přes to mám přenést, protože už tě nebaví se na mě takhle dívat? Podvedl jsi mě, přirovnal jsi mě k lasagním, pak jsi mi řekl, že už mě nemiluješ, a co? Já z toho mám

být šťastná? Jupí! Můj manžel a otec mých dětí mě už nemiluje! Hurá, můj život je *konečně perfektní!*“

„Prosím, ztiš se trochu,“ zasyčel. „*Neřekl* jsem, že už tě nemiluju.“

„Řekl.“

„Ne, řekl jsem, že si tím nejsem jistý. A že si nejsem jistý, jestli ty miluješ mě. Jistěže tě *miluju*, jen nevím, jestli tě pořád miluju *tímhle* způsobem. Chci říct, ani nevím, jestli se mnou chceš stále být,“ pronesl smutně.

„Jasně že chci,“ protestovala jsem. „Nepodnikala bych tohle všechno, kdybych nechtěla, ne? Ty už nechceš pokračovat v tomhle manželství?“

„Já nevím. Nevím, co chci. Víím, že nejsem šťastný, že už to tak je nějakou dobu, dlouho před tímhle vším. Víím, že nemůžu pořád opakovat, že se omlouvám, že na věci to nic nemění. Víím, že se nemůžu pořád snažit změnit minulost, změnit můžu jen budoucnost, ale s tím, jak se věci mají, mi to nedovolíš, protože se nedokážeš od minulosti odpoutat. Takže si myslím, že bychom měli být na čas od sebe.“

„Co, ty si chceš vyrazit někam na víkend nebo tak něco? Za *další* bokovkou?“

„Ne, tohle bude skutečně od sebe. Geoff z práce se stěhuje na tři měsíce do New Yorku a nechce nechávat celou dobu prázdný byt. Slíbil jsem mu, že se tam nastěhuju a dohlédnu na něj. Poskytne nám to oběma prostor, dá nám to čas přemýšlet, zvážit, co skutečně chceme. Přestěhuju se tam dneska večer. Moje poslední naděje byla, že ti dnešní setkání s Christinou třeba pomůže začít se s tím vyrovnávat, ale to nevyšlo, takže se musí něco změnit.“

„Ty mě opouštíš?“ zašeptala jsem. „Po tom všem, po tom všem, čím jsem si kvůli tobě prošla, mě opouštíš? A děláš to se všemi těmi starými klišé jako: ‚Miluju tě, ale *nejsem* do tebe

zamilovaný‘ a ‚Potřebuju jen trochu prostoru? To jsi ani nedokázal přijít s něčím originálním? Kristova noho, všechno, co schází, je: ‚Má žena mi nerozumí!‘“

„No, já *potřebuju* trochu prostoru, víš, a nějaký čas. A ty *nevíš*, jaké je to pro mě. Nemůžu s tebou být, pokud vždycky budu za toho špatnýho, žít s tvým věčným vztekem. Ničí nás to oba.“

„A je to tady. Takže prostě mizíš pryč, stěhuješ se do Geoffova pěkného útulného mládeneckého hnízda žít si bezstarostný život a necháváš mě, abych se se vším popasovala sama – zase? Protože *nejsi šťastný* z toho, že jsem poněkud nakrknutá potom, jak ses zachoval, a ty, co ty? Chceš se *najít*?“

„Ellen, prosím, tak to není.“

Hodila jsem do sebe zbytek vína. „Tak to *přesně* je.“

„Já jen chci znova zjistit, kdo jsem, to je všechno. Kdo jsem kromě otce a manžela!“

„Já ti povím, co chceš. Ochutnal jsi svobodu a špetku zába-
vy a chceš jich o trošku víc, protože tě manželka a děti zničehonic začaly tížit jako kámen na krku. Především když tvoje stará nehodlá sklapanout jako hodná holka, předstírat, že se nic nestalo, a dovolit ti dělat si, co se ti zlíbí. Takže sis vybral to nejsnazší východisko a vzdal jsi to. Ty dostaneš svůj svobodný život a já budu dál dřít a vychovávat tvé děti. No, tak jo. V pohodě. Pokud chceš tohle, jdi do toho, nikdo ti nebrání. Jestli sis myslel, že tu budu sedět a *žadonit*, abys zůstal, tak ses přepočítal. Měj hezký život, Simone. Víš ty co, ne, neměj. Doufám, že ti shnije a upadne pták. Nazdar.“

„Já tě *neopouštím*, já jen potřebuju –“

„Běž s dovolením do prdele. Nebo někam jinam, kam *potřebuješ*.“

„Ellen, no tak –“

Z baru jsem vyrazila s hlavou vysoko zdviženou a dostala jsem se až k malému dětskému hřišti na rohu, než jsem se

zhroutila na lavičku a rozbřečela se. Díkybohu, že byl večer a na houpačkách se vesele neodrážely žádné ratolesti, které by traumatizovala pomatená ženská, vzlykající o samotě. Všechny ty hodiny, které jsem strávila na takových lavičkách, koukala se, jak si Peter a Jane hrají (a perou se), zatímco mi mrzl zadek a přála jsem si, aby už byl čas jít domů, a ani jednou mě nenapadlo, že na jedné skončím jako troska, protože mě Simon opustil. Myslela jsem si, že spolu zestárneme. Nikdy jsem neuvvažovala o budoucnosti, ve které by mi nebyl po boku.

Osušila jsem si oči velice pochybným kapesníkem, který jsem našla v kapse kabátu (v dobách, kdy byly děti malé, by na něm bylo přilepených alespoň několik napůl snědených gumových bonbonů, kterými bych se mohla utěšit), a pochopila jsem, co se událo. Už nebudu na nikoho spoléhat, nikdy a v ničem. No, kromě toho, že dokonalou máti dokonalé Lucy Atkinsonové požádám o číslo na zatraceně dobrého rozvodového právníka.

Byla to škoda, pomyslela jsem si uboze, že se nemůžu nikdy vrátit do toho hrozně hezkého baru a vyfotit si ho na Instagram, protože odteď bude už navěky znám jako „Bar, ve kterém mě Simon opustil“. Jestli mě plánoval nechat, mohl to aspoň udělat v nějaké nalejvárně a nekazit mi takové příjemné místo. Sobeckej parchant.

DUBEN

Pátek 6. dubna

Probudila jsem se v panice, se suchem v puse a divoce bušícím srdcem, byla jsem si jistá, že jsem musela přeslechnout budík a že stěhováci už dorazili. Jistěže ne, bylo teprve 3:43, ale protože jsem se takhle vzbudila už poštěté, šance, že zaspím, se skutečně stávala čím dál tím reálnější a s tím samozřejmě narůstala moje panika. Nepomáhalo, že se mi v krátkých chvilkách spánku, které jsem mezi buzením urvala, zdálo, že stěhováci přijeli, ale nic nebylo zabaleno, takže jsme se nemohli stěhovat, a v dalším, o hodně horším snu se ukázali a všechno, co mi patří, bylo úhledně uloženo v krabicích a já je sebejistě a klidně dirigovala při nakládání nákladáku, až jsem pak s hrůzou zjistila, že stojím vpředu na zahrádce a pozoruju dva zavalité typy tahat ven gauč úplně nahatá, a všichni byli příliš zdvořilí, než aby mi něco řekli, ale chudáci stěhováci si nejspíše odnášeli do zbytku života trauma z pohledu na pětáctýřicetiletou ženskou na ulici s pohupujícíma se prsama, jak jim připomíná, aby dávali pozor na příborník, protože je to rodinné dědictví.

Vlastně ani nevím, proč v tom snu byl ten příborník. Už ho nemám. Patřil Simonově babičce, takže ho dostal on. Pravda, moc o něj nestál a začal ho doslova – a nepřiměřeně – nenávidět potom, co jsem se mu pokusila propůjčit „omšely ráz“ a natřela jsem ho rozkošným zelenavým odstínem *eau de nil*, ale slíbila jsem si, že budu férová, a tak jsem trvala na tom, že příborník případně jemu. Rozhodně jsem to udělala z férovosti,

a ne ze zlomyslného veselí při představě, jak se naštvete pokaždé, když se na něj podívá, ani ze sadistického potěšení z myšlenky, jak mu to zkazí minimalistický styl, kterého chtěl konečně ve svém novém bytě dosáhnout, ale protože ta ohyzdná věc patřila jeho babičce, holt mu nezbude než si ji nechat.

Po Simonově oznámení, že se stěhuje pryč, aby nám „oběma dal prostor“, jsem nezahálela. Byla jsem příliš mnohokrát svědkem toho, jak se přátelé a kolegové ocitli ve stejné situaci. Jejich partneři se vypařili, předtím je ujistovali, jak to je „jen na čas“ a že jim to umožní „mít čas přemýšlet“. Odešli si „přemýšlet“ a do měsíce vyprázdnili všechna společná konta, ve schránce ležel dopis od právníka a u dveří stál realitní agent s tím, že přišel udělat posudek ceny nemovitosti, protože „čas přemýšlet“ byly jen hezký kecý, aby se mohli s minimálními potížemi vystěhovat a vyřešit všechny finanční záležitosti ve svůj vlastní prospěch.

Nehodlala jsem se nechat takhle vyšplouchnout. Hned další den jsem zkontrolovala naše bankovní účty a zjistila, že Simon vybral slušnou sumičku – údajně na pokrytí Geoffova nájmu, protože se ukázalo, že Geoff ho nechtěl nechat ve svém bytě zadarmo, jak Simon naznačoval –, a po Simonových výmluvách, že společné účty jsou na „životní výdaje“ a po tom, co jsem já podotkla, že to on se rozhodl přesunout do nákladného bytu a proč bych to do řiti měla spolufinancovat já, jsem zavolala realitní agenty a právníky sama, převedla pryč svou část zůstatku na účtech a uvedla věci do pohybu. Bohužel se ukázalo, že náš dům od doby, co jsme ho koupili, stoupl v ceně, a ani jeden jsme si nemohli dovolit toho druhého vyplatit, takže jsme ho museli prodat. Simon celou dobu samozřejmě blekotal, že se děsně unáhluje a že nikdy nechtěl, aby to bylo natrvalo.

Atraktivně oceněné rodinné domy ve čtvrtích s dobrými školami se ale prodávají rychle – poněkud rychleji, než jsem

odhadovala, takže mi nezbylo moc času na to najít si jiné bydlení pro mě a děti. A tak se stalo, že ležím na zádech, zírám do stropu a uvažuji o budoucnosti, ve které nebudeme se Simonem stárnout bok po boku v malém kamenném domku s růžovými keři kolem dveří. Na druhou stranu *já* budu stárnout v malém kamenném domku s růžovými keři kolem dveří. Na to se musím soustředit – na pozitiva, ne negativa. Pravdou je, že Simon se vždycky hrozil mé představy malebného a prostého domku a temně bručel něco o energetické úspornosti, absenci dvojitého oken a nízkých stropů (s nízkými stropy bude určitě *snadnější* domek vytopit, podotýkala jsem vždycky). Pomlaskával a poukazoval na slabiny ve znaleckém posudku mých vysněných domů, které jsem mu ukazovala, vzdychal nad mokrou plísní a suchou plísní a vlhkostí a uvolněnými cihlami a úpěl „Past na peníze! Past na peníze!“, zatímco já odpovídala „Charakter a duše! MÁ TO CHARAKTER A DUŠI! Co je v porovnání S TÍM trocha plísně?“

Simon mě coby architekt vždycky dokázal trumfnout (mě, pouhou „počítačovou pracovníci“, jak moji práci nazýval) u všeho týkajícího se domu tím, že začal chrlit technické termíny a vypočítávat strašlivé náklady na novou střechu (podle něho by každický dům, do kterého jsem se zamilovala, potřeboval novou střechu, navzdory tomu, že očividně fungující a okouzující břidlicová střecha vydržela dělat svou práci přes sto let) a tak, jeden po druhém, rozdrtil všechny mé sny pod vahou nudné praktičnosti.

Ale nyní bez Simona, osvobozená od nevěrného ufňukánka, co mi bořil vidiny vydlážděné kuchyně a dělených oken, jsem si našla domek svých snů a dnes se do něj stěhujeme. No, není to možná *úplně* domek mých snů. Na ten moje finance tak úplně nestačily, i navzdory tomu štěstí, že se má pomatená bývalá švagrová Louisa rozhodla, že nejlepším úderem nadvlá-

dě patriarchátu bude stát se lesbou a přestěhovat se do ženského společenství se svou novou milenkou Isabel. To znamená, že *konečně* vypadla z baráku, kvůli němuž mě před několika lety emocionálně vydírala a který jsem jí nakonec musela koupit. Přetrvávající opovržení nad tím, že jsem byla donucena sponzorovat Louisiin pitomý život výdělkem z té jediné finančně úspěšné věci, co jsem kdy udělala, mé milované appky *Proč máma pije*, nemělo pochopitelně *ani trošku* vliv na rozpad vztahu se Simonem. Louisa je ale v čudu, její (můj) dům je prodaný a zisky z prodeje, přidané k mému podílu z manželského sídla, zařídily, že jsem si mohla dovolit pořídit jakýsi takýsi domek snů s ani ne tak děsnou hypotékou. Hurááá! Bude to jako z pohádky. Pokud budeme ignorovat to vlhko. Stejně nejspíš půjde nějak přemalovat. A taky to, že jsem neměla moc času čekat, až se objeví perfektní dům, takže jsem se musela přestěhovat několik mil za město, pokud jsem chtěla mít dům se zahrádkou pro pejska a třemi ložnicemi pro děcka a mě.

Ale co. Budu mít svůj zeleninový záhon, v holínkách a nepřeborném množství vzorů od Cath Kidston budu vypadat prďácky (no, asi ne opravdové Cath Kidston, jsou pekelně drahé a já jsem teď přece jenom svobodná matka, ale na eBayi bych mohla najít nějaké přijatelné napodobeniny). Budu chovat slepičky – skvrnité sasexké, pro něž jsem se rozhodla, protože se mi líbí ten název, a když jsem si je googlila, lidé popisovali, že hodně štěbetají. Kdo vůbec potřebuje chlapa, když má štěbetavé slepičky? Akorát musím doufat, že náš pejsek nezkusí mé štěbetavé slepičky sežrat. Důrazně jsem si s ním o tom promluvila, ale jen na mě vrhl svůj typický pohled, říkající „tvé pošetilé výlevy mě nudí, ženo, a hodlám si dělat, co se mi zlíbí“. Ještě štěstí, že to je *můj* pes. Dostala jsem ho tak trochu proti Simonově vůli. Přestože ho začal milovat skoro tak moc jako já, nebylo pochyb o tom, kdo ho po rozvodu dostane. Nej-

spíše bych mu přenechala Petera s Jane, kdyby fakt chtěl, ale za opatrovnictví našeho psa bych bojovala zuby nehty...

Peter a Jane nejsou z mého výtečného plánu přestěhovat se na venkov úplně odvázaní. Nestěhujeme se sice zase tak daleko na venkov, stále jsme (taktak) v oblasti jejich školy, takže je nebudu muset dál traumatizovat nutností přestoupit na jinou, když už jsou z rozbitého domova. (Říká se to vůbec? Pamatuju si jenom, jak Tracy Barlowová ze seriálu *Coronation Street* řvala na Kena a Deirdru, že je z rozbitého domova, když se zase jednou rozváděli – u Kena a Deirdry na tom tak moc nezáleželo, protože do konce série byli zase spolu.)

I tak se děti pořád děsily vyhlídky na život „v nějakém zapadákově“ a na absenci nočních autobusů, které by je dopravily domů z mejdanů a tahů plných nezletilého chlastání. No, předpokládám, že Jane ve svých patnácti letech zkusila aspoň Frisco nebo nějakou jinou přeslazenou sračku, co dnešní mládež pije. Peterovi je jen třináct, tak snad mám aspoň rok klidu, než se vydá po cestě neřesti. Pořád teda žiju v naději, že by se mohli oba prohlásit za abstinenty, protože jsem jim byla odstrašujícím příkladem, co se týče démona alkoholu. Snažila jsem se je usmířit sliby, že pro ně budu často jezdit, a hned jsem jim připomněla, že každý druhý víkend budou u táty v bytě ve městě, takže to bude za a) jeho problém a za b) hezky jednoduché vrátit se večer z party nebo pochybných hospod, kde nalévají teenagerům. Simon byl u toho, když jsem jim to oznámila, a nutno říct, že nevypadal, že je z té představy tak docela na větvi.

On si mezitím našel svůj byt snů, minimalistickou bílou krabici, po níž roky toužil. Skoro slintal blahem, kdykoli koukal na *Architekturu interiérů* a někdo tam postavil jednu z těch jednoduše zařízených moderních krychlí, zatímco se rozhlížel po našem přeplněném obývacím a zoufale vzdychal. S jeho výběrem byly

taky nějaké komplikace. Upozornila jsem ho, že nemůže mít open space, protože potřebuje nějaké místo na spaní pro SVĚ DĚTI, když za ním přijedou – což mu zřejmě vůbec nedošlo. Nakonec s vrčením zvolil byt s jednou slušně velkou ložnicí, jedním malým pokojem, který hodlal používat jako pracovnu a nechávat v ní spát Jane na futonu (ani jsem nevěděla, že jsou futony ještě k dostání – myslela jsem, že se vypařily s koncem devadesátek spolu s mým mládím a pevností mého poprsí), a s něčím pro Petera, co optimisticky nazýval „přístěnkem“ a čemu jsme my s Peterem říkali „kumbál“. Až na to, že musel svého jediného syna a mužského dědice zavírat každý druhý víkend v kumbálu, to vypadalo z fotek na otravně pěkný byt, ale ten příborník v něm bude jako pěst na oko, takže CHA!

No, můžu rovnou vstát a dát si v klidu šálek čaje, než začne zdoluhavý a bolestivý proces tahání dvou teenagerů z jejich brlohů. Jedna moje část zvažuje, jestli by nebylo jednodušší je prostě nechat v postelích a říct stěhovákům, ať je naloží do nákladáku i s postelemi a pak je na druhém konci zase vyloží v jejich nových ložnicích. Jak dlouho by jim to trvalo, než by si uvědomili, že jsou v jiném domě? No, Peter by si toho popravdě všiml téměř okamžitě, když by se vydal podle svačkové paměti do kuchyně s cílem vdechnout „na svačinu“ celý obsah lednice a našel ji na jiném místě, čímž by se jeho „svačina“ odložila o život ohrožujících třicet vteřin.

Je to divný pocit, když pomyslím na to, že tohle je naposledy, co se budím v tomhle domě. Za posledních pár dní jsem měla hodně „naposledy“. Občas to bylo docela smutné, třeba když jsem naposledy dávala dětem dobrou noc v pokojíčkách, ve kterých spaly od doby, kdy byly batolata. Peter a Jane nebyli mými uslzenými pokusy uložit je do postelí tak dojatí jako já, říkali, že jsem divná a ať jdu pryč. Jiná „naposledy“ byla lepší. Naposledy, kdy jsem musela posunout koberec, aby zakryl

stopy na podlaze, kde se pejsek poblil a jeho žaludeční kyseliny rozpustily lak na parketách. Naposledy, kdy jsem se praštila bokem o blbě umístěný kredenc v kuchyni. Naposledy, kdy jsem utírala kuchyňskou desku a snažila se ignorovat hlubokou rýhu tam, kam Jane hodila nožem, když ji Peter naštvál nějakým nechutným zločinem, jakože se na ni třeba podíval.

Teď ale není vhodná chvíle zabývat se těmi „naposledy“. Je čas na „POPRVÉ“, na nové začátky, na svěží start! Doufám, že pejška všechno to pozdvižení moc nepodráždí a že se mu v novém domově bude líbit.

Sobota 7. dubna

No. Tak jsme tady. A já se pomalu vypořádávám s chaosem a s hromadou krabic!

Včera to bylo... zajímavé. Jak jsem čekala, Petera a Jane bylo skoro nemožné vytáhnout z postelí. Jakmile vstali, bezcílně se motali kolem a pletli se všem pod nohy. Peter se pokoušel vybalit misky a cereálie, aby si dal druhou snídani, a Jane ječela, že jsem jí zničila život, protože jsem vypočila wi-fi ve starém domě, a co TÍM MYSLÍM, že ji v novém domě zprovozní až v pondělí, a jak to, že nevím nic o síle 4G signálu v novém domě, a JAK JSEM JÍ TO VŮBEC MOHLA UDĚLAT, a Peter pak vypil všechno mléko, takže jsem nemohla stěhovákům ani připravit šálek čaje, takže jsem ho poslala do obchodu pro nové, zatímco on na mě lítostivě zahlížel a vysvětloval, že se máme *stěhovat* a *zbavovat* se věcí, mami, ne *kupovat další*, a já na něj zavyla, že jestli nesedne na kolo a nevrátí se do tří minut s lahví mléka, vezmu všechny jeho pečlivě zabalené krámy, včetně všech herních konzolí, a věnuju je na charitu, a že jestli

mi ještě jednou něco chytrýho odsekne, věnuju jim ho taky, teda pokud se najde někdo, kdo by o něj stál. Stěhováci tomu všemu mezitím bez výrazu přihlíželi, dokud jim Peter nezabručel něco ve smyslu „Nevšímejte si jí, to bude jejím věkem a přechodem.“, když kolem nich nakvašeně vycházel ze dveří pro mléko. Tomu se všichni uchechtli. Bastardi.

Konečně – konečně – se všechno naložilo do nákladáku, i přes moje užitečné rady, v jakém pořadí to mají nakládat a že kdyby dali pohovku na druhou stranu, třeba by se kolem ní vešlo víc krabic. Vrchní stěhovák na mě nakonec houkl: „Koukněte, paninko, my víme, co děláme. Děláme to každěj den.“ Tiše jsem pěníla, že mi řekl „paninko“, protože to nesnáším, zvláště od takových povýšených, nabubřelých, neznámých mužů (i když asi měl pravdu, že ví víc o tom, jak naložit svůj nákladák než já), ale netroufla jsem si nic říct pro případ, že by se rozhodli vykašlat se na stěhování veškerého mého majetku, protože jsem sluníčkářská feministická kráva a pak bych zůstala trčet uprostřed silnice s obří hromadou krabic a dvěma nasranými pubertáky.

Vyrazili jsme na cestu. Vrkala jsem: „Není to ZÁBAVA, drahouškové? Úžasné nové dobrodružství! Budeme v našem novém domově TAK ŠŤASTNÍ, já to prostě CÍTÍM!“, zatímco děcka dřepěla na zadních sedadlech a stěžovala si, jak je to NEFÉR, že jsem jednoho z nich nenechala sedět vepředu, protože si to místo už zabral pejsek (je to jeho oblíbené sedadlo – rád se z okna kouká po kočkách), a já je upozornila, že bych mohla jednomu z nich dovolit tam sedět, kdyby nevypukla zatracená třetí světová doslova pokaždé, když vlezeme do auta a oni se hned začnou dohadovat, kdo má nárok tam být a jestli by se mohli prosím TROCHU ROZVESELIT, protože tohle je KRÁSNÝ NOVÝ ZAČÁTEK a budeme z něj KSAKRU PODĚLANĚ ŠŤASTNÝ.

Když jsme naposledy v životě vyjízděli z naší ulice (no,

vlastně to určitě nebylo naposledy, žije tu moje kamarádka Katie, takže ji asi někdy přijedu navštívit, ale bylo to SYMBOLICKY naposledy), zahrnují do ní ti lidé, kteří náš dům koupili. Trošku jsem na to šlápla pro případ, že by si mě v dálce všimli a pokusili se zeptat na ten SMRAD V PETEROVĚ POKOJI. Uklidila jsem barák, fakt že jo, pravděpodobně nikdy nebyl čistší od doby, co jsme se do něj nastěhovali, ale ať jsem dělala cokoli, šamponovala koberce, stříkala do vzduchu celé lahve nějakého sajrajtu, páčila všechny voňavé svíčky světa, nic nebylo schopno z Peterova pokoje úplně vyhnat ten zatuchlý, pižmovitý PUCH PUBERTÁKA.

Když si lidi přišli dům prohlédnout, musela jsem u něj otevřít všechna okna úplně dokořán a spotřebovat půlku osvěžovače vzduchu v naději, že tím smrad zamaskuju na dost dlouho, aby ošálil všechny potenciální kupce, ale do půl hodiny se to vrátilo zpátky – ta nepřijemná kombinace zpocených ponožek, tělesného oděru, zašlého spermatu a něčeho neurčitěho, co se dá nazvat jedinečně jako KLUK, všechno podtrhnuto štědrá dávkou axe. Zdá se, že tohle je něco, co pubertáci prostě vylučují, jedno jak jsou čisti, jedno, kolikrát jim vyvaříte ručníky a ložní prádlo, jedno, kolik hodin stráví ve sprše a kolik nádobek deodorantu si vystříkají do podpaždí („Zlato, vážně, stačí jednou dvakrát stříknout pod každou ruku, nemusíš vypouštět oblaka toho hnusu kolem, dokud se všichni nedusíme chemickým smradem plným zničených mladistvých snů a sexuální frustrace!“), a jedno, jak často pokoutně koukáte pod postel, jestli ten pach netáhne ze zatvrdlé masturbační ponožky. Prozatím jsem byla této hrůzy ušetřena, asi proto, že mu diskrétně poskytuju neomezenou zásobu kapesníků mužské velikosti – strašně mě dostalo, když mi konečně došlo, na co kapesníky mužské velikosti jsou (myslela jsem, že jen výrobci kapesníků počítali s tím, že muži smrkají víc než ženy).

Pamatuju si (před mnoha, MNOHA lety), když jsem byla na koleji, jak šlo okamžitě poznat, že jste zašli z (příjemně ovoněné, se stopami parfémů Impulse a Exclamation a Wella Mousse) dívčí chodby do chlapecké chodby jen díky SMRADU. Když jsme to tam opustili, univerzita budovu zrenovovala (Plánovalo se to, nezničili jsme to tam my. Ne tak moc.), čímž mám na mysli, že to celé vysekali a zredukovali na hrubé základy. Po renovaci jsem tam jednou byla někomu něco donést, když celá budova ještě zářila čistotou novými barvami a omítkou a celý systém dělení na chlapecké a dívčí chodby byl zapomenut a všechno bylo smíšené, ale STEJNĚ byl na místě, kde bydleli kluci, cítit SMRAD. Takže si myslím, že se ho noví majitelé už nezbaví. Snad mají taky dospívajícího synka, kterého uklidí do smradlavého pokoje a budou předpokládat, že je to jeho vlastní SMRAD, ne zažraný puch předešlého obyvatele...

No, takže novým majitelům jsme se úspěšně vyhnuli a ztěžka jsme se hrnuli do našeho NOVÉHO ZAČÁTKU, zatímco nám z rádia hrálo *I Will Survive*. (NO SAMO, ne? Jane mě opakovaně žádala, ať neříkám „samo“ nebo „hustárna“ nebo „zařadit si“, a to ani ironicky.) Svítilo sluníčko, ptáci zpívali – vypadalo to tak slibně.

Bohužel asi po dvou kilometrech slunce zašlo, ptáci zmlkli, nebe najednou zčernalo a začalo chcát jako z konve. Nemusím říkat, že už to nevypadalo tak slibně.

Stěhováci očividně nebyli na větvi z toho, že musí vykládat věci v dešti. Jako kdybych za to mohla já jako nějaká pomatená ježibaba, která cestou sem vyvolala bouři, protože jsem z nějakýho důvodu chtěla mít veškerý svůj majetek prochcáný skrz naskrz. Temně si něco mručeli a tahali to nasupeně dovnitř. Ještě horší bylo, že jsem v nadšení z mé malebné a roztomilé chaloupky zapoměla změřit, zda můj nábytek

projde dovnitř, takže jsem byla svědkem několika ošklivých scén během snah vytáhnout moji extra širokou postel po extra úzkých schodech a protlačit pohovku dveřmi do obýváku. V jednu chvíli vrchní stěhovák zvolal: „Holt ji musíte rozříznout vejpůl, paninko!“ a já mu ledově připomněla, jak mi toho samého rána tvrdil, že je stěhovací EXPERT, takže věřím v jeho zkušenosti a pohovku řezat vejpůl nebudu, protože on na to, jak ji dostat dovnitř, jistojistě přijde, děkuju mnohokrát (navíc je to chlap, měl by mít ROKY zkušeností s dostáním něčeho dovnitř). Nakonec se s pohovkou popasovali, i když se temné mručení v jeden okamžik změnilo na otevřené a hlasité nadávání.

Bohužel teď, když bývalí majitelé odstranili svůj umně rozmístěný nábytek a okny dovnitř neproudilo vesele sluníčko tak jako tehdy, když jsem si dům prohlížela, mi začalo docházet, že všechny „drobnůstky“ na stavbě, které jsem se rozhodla nazývat „rustikálními“, by se daly možná označit i jako „na prd“, dokonce „problémové“. Domek byl taky o hodně tmavší a vlhčí, než jsem si pamatovala, na stropě byly nějaké podezřelé skvrny, kterých jsem si předtím nevšimla, takže střecha třeba nebyla v tak dobrém stavu, jako když jsem bezstarostně mávla rukou nad údaji ve znaleckém posudku s tím, že to přehání.

Simon mi nabídl, že si se mnou půjde domy prohlédnout, na což jsem mu taktně sdělila, že to vůbec není nutné, protože jsem více než schopná najít si bydlení bez něho – nakonec je *důvod* pro to, proč je teď můj *bývalý* manžel. Suše mi odpověděl, že se jen snažil pomoci a že si myslel, že by se svým odborným vzděláním mohl nabídnout nějaké užitečné rady, nic víc. Já ho ještě jednou odmítla s tím, že nepodnikám celý tenhle rozvod jen proto, aby se mi dál pokoušel plivat na mé PERFECTNÍ BYDLENÍ. Ani na mé JAKŽ TAKŽ PERFECTNÍ

BYDLENÍ. Když jsem se tak rozhlížela po ANI SE NEDÁ ŘÍCT JAKŽ TAKŽ PERFEKTNÍM BYDLENÍ, přišlo mi na mysl, že jsem možná nabídku jeho pomoci odmítla příliš unáhleně.

No co, řekla jsem si. Bude to DOBRÝ! Musíme jen zůstat v pozitivní náladě, jak jsem to připomněla Jane, když se rozkřičela z té hrůzy, že už nebude mít vestavěnou skříň, do které může *nedávat* své nové outfity, ale jen výklenek s tyčí, na kterou jsem chtěla pověsit rozkošnou květovanou záclonku.

„JAK mi má tohle stačit na všechno oblečení?“ ječela. „To je jak v *Sovětském svazu*, matko. Tohle je určitě jedna z věcí, které fungují jako ukazatele chudoby. Je to nelidské. Mohla bych tě nahlásit!“

„Komu?“ zeptala jsem se. „Nemyslím si, že vestavěná skříň a nepřetržitý přístup k Snapchatu *jsou* zahrnuty v *Úmluvě o právech dítěte OSN*. Tam jde spíše o čistou vodu a zákaz kutat v dolech. A stejně sis za celý život nic nepověsila do skříně. Všechno prostě hodíš na zem, takže nechápu, v čem je ten rozdíl.“

„Máme vůbec čistou vodu?“ sténala Jane. „Řekneš nám jako další věc, že ji musíme nosit ze studny? Možná z řeky? Nebo máme takový štěstí, že nám na *dvorku* stojí *pumpa*, takže si můžeme napustit kbelíky, jednou týdně si dřepnout u krbu do plechovýho lavoru a pokusit se oškrábat si z mozolnatých dlaní bláto a hnůj? Za světla olejové lampy?“ dodala kysele.

„Nebud' HLOUPÁ, Jane,“ zvolala jsem tak vesele, jak jsem jen dovedla. „Máme krásnou koupelnu s *pořádnou* starožitnou vanou. A horkou vodu i elektřinu. Už zase přeháníš, jako obvykle.“

„Neříkej mi, že přeháním!“ zakřičela Jane. „Já nepřeháním. To ty jsi odehnala tátu tím, že jsi ho pořád otravovala, ty jsi zničila naši rodinu a přinutila nás odstěhovat se do nějaký díry

bez vodovodu, ale říkáš mi, že to já to přeháním! Možná TY přeháníš, když jsi nás odtáhla bez jediného důvodu sem, místo abys byla na tátu milejší, a NE V JEDNOM KUSE TAK HNUSNÁ!“

Namítala jsem, že MÁME vodovod, a přála jsem si, abych mohla dětem vysvětlit, že za mým a Simonovým rozvodem bylo více než jen to, že jsem s ním nebyla šťastná, když vtom mě rozptýlil Peter, který se dokolébál nahoru a teatrálně se zhroutil na posledním schodu, protože HLADOVĚL.

„Nehladovíš,“ řekla jsem automaticky. „Máš jen na něco chuť.“

„Nemůžu najít žádný jídlo,“ posteskl si Peter zasmušile. „Jakože doslova ŽÁDNÝ JÍDLO, mami.“

„Díval ses po něm?“ chtěla jsem vědět. „Protože v kuchyni jsou tucty krabic plných jídla.“

„Která místnost je kuchyně?“ zeptal se Peter beznadějně. „Já to nepoznám. Všude jsou krabice, tak jak mám vědět, kde je kuchyně?“

„Co takhle ta místnost se dřezem?“ nadhodila jsem. „A s lednicí? Ty ti nic nenapověděly?“

Peter na mě prázdně zamžoural. „Aha,“ řekl. „To mě nenapadlo.“

Peter se vytratil zpátky dolů v honbě za potravou a Jane vztekle vyrazila z koupelny.

„Je v další koupelně sprcha?“ chtěla vědět.

„V jaké další koupelně?“ zeptala jsem se.

„Musí tu být ještě jiná koupelna,“ trvala na svém.

„Není, drahoušku, obávám se, že máme jenom tu jednu. To je tak, když se musíš uskromnit. Máš o něco menší dům. Je to všechno docela logické, když si to probereš v hlavě.“

„Tady ale musí být další koupelna. Vedle hlavní ložnice nebo tak. Nemůže tu být jen ta jedna.“